

TESS M. PUFFROVÁ

PROKLETÁ
MIMZIE

YOUNG ADULT MYSTERY

**PROKLETÁ
MIMZIE**

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tess M. Puffrová, 2023

Cover © Zuzi Maat, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3996-7 (pdf)

PROKLETÁ
MIMZIE

TESS M. PUFFROVÁ

OBSAH

PLAYLIST	5
1. BUMBLEBEE	7
2. SALEM ROAD DVACET ŠEST	14
3. JAK NEZÁKONNÝ?	26
4. BALVAN JMÉNEM ANGELO	33
5. MIX VŠEHO DOHROMADY	39
6. DRBY	47
7. DIVNÁ BYLO SLABÝ SLOVO	56
8. CO MÁŠ ZA PROBLÉM?!	66
9. SNAD SE NEPROBUDÍŠ S UHRAMA	74
10. TY UŽ ZNÁŠ MIMZIE?	82
11. KDO BYL HOWARD?	88
12. MĚLA BYCH SE POSUNOUT?	96
13. MÁMA JE V POHODĚ	107
14. MARGARET	115
15. DOSTAŇ MĚ ODSUD!	128
16. VNITŘNÍ OKO	134
17. MISTR IGNOR SE SE MNOU NEBAVÍ	142
18. MÁM V LOŽNICI DUCHA!	151
19. DIAGONÁLNĚ ROZKROJENÝ SENDVIČE CHUTNAJ LÍP	155
20. AUŤÁK, ALE JE TO ROBOT!	163
21. NEJLEPŠÍ POLIBEK V ŽIVOTĚ	174
22. PSYCHOPAT, CO VRAŽDÍ ZVÍŘATA	185

23.	CO KDYŽ TOHLE BYLA KLETBA?	194
24.	CÁKANCE KRVE	199
25.	ZATRACENĚ TĚ CHCI	206
26.	BYLY TO KRYSY	217
27.	MYSLÍŠ SI, ŽE JE TO SRANDA?	226
28.	PRVNÍ KROK DO OCEÁNU	235
29.	VIDÍM VÁS	248
30.	NEW DIVIDE	258
31.	PLÁN	266
32.	MĚLI BYCHOM JÍT K DOMU	274
33.	NENÍ TVŮJ MAJETEK!	281
34.	NEŽERTUJEME	289
35.	RITUÁL	297
36.	NEBUDU TO ZA TEBE POČÍTAT	309
37.	OFICIÁLNĚ NEVLASTNÍ SOUROZENCI	317
38.	ZASE NOČNÍ MŮRA?	329
39.	A S MIMI O NĚCO JDE?!	337
40.	ZA TO ZAPLATÍŠ	343
41.	HRAJE TO NA TEBE	351
42.	POSTAVA S DLOUHÝMI TMAVÝMI VLASY	359
43.	KDE JE SAM?	372
44.	TOHLE MĚSTO POTŘEBUJE OČISTIT	383
45.	STŘEPY ROZBITÝCH PŘÁTELSTVÍ	388
	EPILOG	393
	PODĚKOVÁNÍ	394

PLAYLIST

Laikipia ▶ *Down Down*

Lana Del Rey ▶ *Season Of The Witch*

Lisa Hall ▶ *Is This Real?*

Hidden Citizens feat. Ruelle ▶ *Nothing Is As It Seems*

Amy Stroup ▶ *In the Shadows*

AG feat. Claire Wyndham ▶ *My Love Will Never Die*

Love Spit Love ▶ *How Soon Is Now*

Linkin Park ▶ *New Divide*

KAPITOLA 1

BUMBLEBEE

Stiskla jsem kolena co nejvíc k sobě a zatnula zuby. Nehty jsem zaryla do palubní desky a snažila se v klidu dýchat. Ne, tohle nešlo. Tohle nedám.

„Já to nevydržím,“ zaskučela jsem nahlas.

„Je to už jen dva kilometry, Mimi,“ ujistila mě máma klidným hlasem. Nechápala, že i kdyby to bylo jen jeden kilometr, tak to nedám.

„Zastav prosím!“ vyrazila jsem ze sebe a horlivě mávala k malé benzince před námi.

Máma si povzdechla, ale bez řečí zajela na parkoviště u benzinky. Jakmile zaparkovala vedle nablýskaného žlutého camara, vyřítila jsem se ze dveří. Na sekundu mi hlavou problesklo, jak je auto vedle nás naprosto boží, ale i když bych sebevíc chtěla zastavit a prohlédnout si ho, můj močový měchýř křičel na protest. Tryskem jsem se vřítila do budovy a rychle našla cedulku označující vstup na toalety. Propletla jsem se mezi regály a několika zákazníky a rozrazila dveře vedoucí do malé chodby s dalšími dvěma dveřmi.

Vstoupila jsem do těch se znakem panenky a chtěla rovnou zaplout do nejbližší kabinky, jenže byla zamčená. Nahlas jsem zaskučela a rukou plácla do dvířek té vedlejší, ale i ta byla zavřená.

„Obsazeno!“ ozvalo se zevnitř popuzeně. Víc záchodů už tu nebylo.

Zaúpěla jsem a na chvíli se semknutými koleny poskakovala na místě. Je mi šestnáct, nemůžu se počurat. Bez ohledu na to, že jsme do Hillock Woods právě dorazily začít nový život a všichni aktuální návštěvníci benzinky jsou jistojistě jeho obyvateli. Takovým trapasem jsem opravdu svůj příjezd oznámit nechtěla.

Jenže dámy okupující kabinky nevypadaly, že by se chystaly rychle ven, takže mi nezbylo nic jiného než se otočit a vyrazit ze záchodů pryč. Ani jsem nezaváhala, když jsem rozrazila protějšší dveře s obrázkem panáčka. Tryskem jsem vběhla dovnitř a ignorovala blondatého kluka stojícího u nedaleké mušle.

„Hej!“ okřikl mě vyplašeně, ale já dokázala myslet jen na to, že jediná kabinka v této místnosti má otevřené dveře a je prázdná.

Zapadla jsem dovnitř, zabouchla za sebou a jen tak tak jsem si stihla stáhnout kalhoty. Ani jsem neřešila hygienický stav záchodové mísy, než jsem si sedla a konečně se uvolnila.

Když jsem o chvíli později ulehčeně vylezla ven, zjistila jsem, že blondák v místnosti pořád je. Opíral se o jedno z umyvadel a díval se, jak jdu k němu, abych si umyla ruce.

„Tohle jsou pánský záchody, víš to, že jo?“ zeptal se chladným a nepřátelským tónem.

„Vím,“ vypískla jsem a bylo mi trochu trapně, že ten kluk slyšel, jak čurám. „Moc se omlouvám, ale bylo to akutní. A na dámách bylo plno.“

Viděla jsem, jak si mě rychle prohlédl od mých hnědých vlasů přes karamelovou kůži až po špičky mých conversek. Když se znovu zadíval do mých zelených očí, v tváři se mu na okamžik mihl zmatek. Jo, takhle jsem na lidi působila často – tmavá holka se zelenýma očima. Jenže jsem nikdy nebyla dost tmavá, jako moje máma, na to, abych se označovala za Afroameričanku, ale ani dost světlá na to, abych se označila za bílou, takže jsem často trčela někde mezi. Vyvrhel. Neoblíbená holka. Jenže pak jsem nastoupila na střední a všechno se změnilo.

U nás většinou nikoho nezajímalo, jestli mám ten správný odstín pleti a jestli mi ladí s hnědými vlasy. Tam je zajímalo jen to, jestli poslouchám tu správnou hudbu a oblékám se do správných značek. A i když jsem, jako asi každý, měla pár „ne úplně přátel“, většina spolužáků mě brala, protože jsem byla zábavná, pohodová a jo, i sakra hezká!

Jenže to bylo v Atlantě, ne v nějakém zapadákově v New Jersey.

Stála jsem na záchodcích čelem proti klukovi tak bílému, že to snad ani nebylo možné. Musela jsem ale uznat, že byl dost hezký – zvlášť s rozčuchanými blond vlasy, které mu padaly do obličeje, a s několika prsteny a náramky, které mu zdobily ruce. Působil jako rocková hvězda. Takže jo, byl dost sexy, ale co když jsem právě měla tu čest s rasistou? To by tenhle záchodový střet mohl skončit dost blbě.

Napjatě jsem očekávala jeho další reakci a neuvěřitelně se mi ulevilo, když vytáhnul jeden koutek úzkých rtů do úsměvu. „Mohla jsi počkat,“ podotknul.

Donutila jsem se uklidnit a sama se otřepat z předpoklady – ne každý bílý si mě bude prohlížet skrz prsty, protože jsem tmavá. Tenhle si mě teda prohlížel, ale skrz prsty to nebylo. „Věř mi, že nemohla. A vůbec, o co ti jde? Neboj, tvoje nádobíčko jsem neviděla,“ ujistila jsem ho.

Pokrčil rameny a podíval se na svůj odraz v zrcadle. „Tvoje směla.“

Upřímně jsem se zasmála a znovu zachytila jeho pohled. Usmíval se. A jo, rozhodně si mě prohlížel jinak než mezi prsty... Tyhle pohledy jsem znala. Akorát jsem doma byla zadaná, takže mě nikdy nenapadlo je opětovat. Nelákalo mě flirtovat s jinýma, když jsem měla svého Liama. Liam byl skvělý, milovala jsem ho, tak proč bych se měla dívat po jiných?

Jenže Liam mě nemiloval. Ne dost na to, aby mu to zabránilo líbat Kim, moji nejlepší kamarádku – tedy bývalou.

Zablokovala jsem myšlenky na svůj mizerný milostný život a své zlomené srdce a během mytí rukou jsem se po blondákově nenápadně podívala. Vyzařovala z něj taková ta domýšlivá sebejistá aura, asi i on byl zvyklý na pohledy. Aby taky ne, byl vážně hezký, ale zároveň na něm bylo něco zne-pokojivého.

„Tak co, náhodou projíždíš kolem, nebo jsi přijela honit čarodějnice?“ prohodil po chvíli.

Zastavila jsem tekoucí vodu a otočila se k němu čelem. Za ním byl box s papírovými utěrkami a on jich bez otálení svými štíhlými prsty několik utrhнул a s úsměvem mi je podal. Takže nakonec je i milý...

„Děkuju,“ řekla jsem a cítila, že mi růžoví tváře. „No, víš, vlastně jsem se zrovna nastěhovala.“

„Kde bydlíš?“ zeptal se a založil si ruce na hrudi. Chvíli jsem očima skenovala jeho volné černé tričko a přemýšlela, jak že se to jmenuje ulice, kde stojí můj nový domov.

„Ehmm...“ Už jsem chtěla přiznat, že si to nepamatuju, když se dveře na záchody rozletěly a dovnitř vtrhnul opálený svalnatý kluk s plochým kšiltem.

„Hej, Gee-lo!“ vykřiknul, ale když mě tam uviděl, zmlknul a zůstal na mě zírat. Rty se mu roztáhly do úšklebku. „Netušil jsem, že tady máš práci, nerušil bych,“ prohodil pobaveně.

Gee-lo? Co je to sakra za jméno?

Blondák nevzrušeně pokrčil rameny. „Znáš mě,“ uchecht-nul se a zamířil ze záchodů pryč. U dveří se na mě ještě otočil. „Dneska večer je párty u Billyho, stav se. Salem Road dvacet šest,“ sdělil mi s mrknutím, než zmizel na chodbě.

Jeho kamarád mě ještě chvíli sjížděl zaujatým pohledem, pak s nakloněnou hlavou flirtovně zavrčel a zmizel taky.

Jako správně emancipovaná a nezávislá žena bych se měla nad jejich chováním pohoršovat. Co si na mě mají co mrkat a vrčet?! Ale jako šestnáctiletá holka, která teprve nedávno získala ženské „zbraně“, jsem se široce usmála, jakmile za nimi

zapadly dveře. To, že mi z jejich chování zčervenaly tváře, jsem ani nemusela kontrolovat v zrcadle.

Rudá jsem byla celou cestu zpět do auta, čehož si moje máma samozřejmě všimla. „Amy McKenzie!“ zahalekala dramaticky, přičemž mě asi po sto letech oslovila mým jménem, a ne tou dětskou přezdívkou *Mimi*, kterou mi směla říkat jen ona (a ideálně ne před přáteli). „Ty seš rudá jako rak! Vyklop to.“

Uvědomila jsem si, že mé rty jsou roztažené do širokého úsměvu a za nic na světě jsem se ho nedokázala zbavit. „Tak jo, byl tam fakt sexy kluk,“ svěřila jsem se jí. „A myslím, že se mnou trochu flirtoval.“

„Vážně?“ podivila se nadšeně. „Pověz mi všechno!“ vyběhla mě a nastartovala.

Převyprávěla jsem jí, jak jsem musela nouzově na pány, i to, jak si mě ten kluk prohlížel. „Ale pak tam přišel jeho kamarád a odešli.“

Máma svraštila čelo. „To museli být ti kluci, co parkovali vedle nás.“

„Bumblebee?“ vyhrkla jsem překvapeně.

„Bumblebee?“ zopakovala nechápavě.

Netrpělivě jsem si povzdechla. „Žlutý camaro. Mami, jako to z *Transformers*, koukaly jsme na to spolu přece!“

„A jo, už vím,“ řekla, ale podle jejího tónu jsem jí tak docela nevěřila. A to jsem se do ní asi před rokem pokoušela dostat všechny díly, aby neměla mezery ve vzdělání. Sice mi tvrdila, že se jí to moc líbilo, ale vzhledem k tomu, že u většiny filmů usnula, jsem jí ani to nevěřila.

Nechala jsem to plavat a s nově nabytým nadšením jsem se připoutala a začala se těšit na svůj nový život v Hillock Woods.

Opustit svůj dosavadní život v Atlantě bylo pochopitelně těžké. Na jednu stranu jsem mohla utéct od ztroskotaného vztahu i od party kamarádek, která se díky Kim pomalu

ale jistě obracela proti mně, ale na druhou stranu jsem přišla o všechno ostatní. Třeba o zájmové kroužky a své vysněné cíle. Ne že bych nějaké v šestnácti pořádně měla, ale vzhledem k tomu, že mě ze všeho nejvíc bavilo kreslení, doufala jsem, že ze mě jednou bude umělkyně. Velkoměsto nabízelo nepřehledně množství možností, jak se jako umělec vyvíjet a následně prosadit – všechny ty kroužky a workshopy, umělecké galerie, besedy s výtvarníky a vernisáže... Dost silně jsem pochybovala, že mě něco z toho potká v Hillock Woods. Každopádně i přes všechny tyto obstrukce jsem ze stěhování měla radost. Protože na nás v tom maloměstě čekalo něco mnohem důležitějšího než všechny galerie světa.

To *něco* mělo prošedivělé blond vlasy, metr devadesát, krátké pečlivě zastřižené vousy, sportovní postavu a dva syny. Nick Montenerg byl vdovec, investiční bankéř, ale hlavně zatraceně milý chlap.

Máma ho poznala na seznamce, kam jsem ji donutila se registrovat. Nejdřív se bránila zuby nehty, ale stačilo pár milých slov od Nicka a najednou z toho bylo každodenní sky-pování pozdě do noci. Pár měsíců jsem to trpěla já, máma i Nick, ale přece jen, vztah přes Skype, když vás dělí skoro osm set padesát mil, není ideální. A na to, aby se navštívili jednou za čtvrt roku, by to stejně nestačilo. Vzhledem k našim finančním možnostem létání do New Jersey nepřicházelo v úvahu. Nick za námi v Atlantě už párkrát byl a nejspíš by si časté cestování mohl finančně dovolit, ale u něj to zase nebylo vhodné kvůli jeho nejmladšímu synovi, kterému byly sotva čtyři. Takže po pár měsících bylo jasno – stěhujeme se do New Jersey k Nickovi.

Kdyby máma na prsteníčku neměla ten nádherný diamantový prsten a příslib, že co nevidět bude svatba, nevím, zda by jela. Vždy měla na prvním místě mě a bála se, aby mě svými románky nějak nepoškodila. Jenže už dlouho se kvůli mně uskromňovala, už moc dlouho své vlastní štěstí odsouvala na

druhou kolej. A já byla šťastná, že Nicka našla. Jasně, budou mi chybět mí přátelé, ale tohle bylo důležitější.

Na svůj nový život v duchařském Hillock Woods jsem se těšila.

KAPITOLA 2

SALEM ROAD DVACET ŠEST

Asi každý slyšel o krvavých čarodějnických procesech v roce 1692 v Salemu v Massachusetts. Jen málokdo ale zná legendu o čarodějnici a čaroději z Mount Holly v New Jersey, kteří byli souzeni roku 1730. Rozzuřený dav vesničanů je tehdy hodil do rybníka a čekal, zda půjdou ke dnu, či nikoliv. Místní věřili, že kdokoliv, kdo si zahrává s temnou magií, bude lehký, tudíž jen nevinný člověk půjde ke dnu. Oba obvinění zůstali plavat na hladině.

Závěr celého procesu se však nikdy nedochoval a celá legenda byla nakonec zpochybněna jako žert mladého pisálka Benjamina Franklina. Jen lidé v městečku Hillock Woods nedaleko Mount Holly věřili v pravdu oné legendy, stejně jako ve fakt, že po procesu oba nařknutí uprchli právě do jejich města, kde se usadili v domě v lesích a vychovávali další generace čarodějnic a čarodějů.

Jenže to bylo před dvě stě devadesáti lety.

Předpokládala jsem, že dnes už lidé v Hillock Woods na čarodějnice nevěří – nebo alespoň většina z nich. Jenže jsem se spletla.

„Paní Stewartová našla na své zahradě pentagram, uprostřed kterého byla panenka z větviček,“ četla jsem nahlas, aby to slyšela i máma za volantem. „Pan Crowdy se zase dušuje, že za každého úplňku z lesa vychází nepřírozené vytí a křik. A před několika měsíci našli u strašidelného domu

koš plný mrtvých vran,“ dočetla jsem a nakrátko si s mámou vyměnila překvapený pohled. „Tohle je tak hustý,“ vydechla jsem nadšeně.

„Mimi, s duchy by sis neměla zahrávat, to přece víš,“ pokárala mě lehce, ale přes vzrušený lesk v jejích očích to nevyznělo vůbec vážně. „Navíc je to nejspíš všechno jen smyšlená historika. Franklin si z lidí vystřelil.“

Znovu jsem se podívala na displej mobilu. „Ten barák v lese za městem fakt stojí,“ namítla jsem.

„Nick říkal, že je to spíš muzeum.“

„Teď ano – dřív těžko. Kolem je hřbitov a jezdí tam různí youtubeři hledat duchy, myslím, že jsem nějaký video odtamtud už viděla.“ Nebyla jsem zrovna statečná, na horory jsem se musela koukat za světla a v pevném objetí s mámou, která mě pak několik hodin musela utěšovat, že je to jen v televizi. I tak mě ale lákaly nejrůznější záhady a tajemno. Ten dům jsem rozhodně musela navštívit co nejdřív.

Zastrčila jsem si mobil do kapsy a zahleděla se z okýnka na magickou atmosféru Hillock Woods. Byl konec léta, takže na ulice s domy se zašlými fasádami pražilo slunce. Lidé vypadali spokojeně, ale město jako by zastíral prapodivný opar něčeho, co jsem nedokázala popsat. Snad to bylo to tajemno? Fakt, že lidé bez skrupulí mluví o mrtvých vránách a vytí v lesích. Fakt, že věří na něco víc.

Když máma zastavila před velikým béžovým domem s bílým zábradlím, nedočkavě jsem vyskočila z auta, div jsem se nezapomněla odpoutat.

V další vteřině na terasu vyšel Nick a s rozpraženými rukama a širokým úsměvem nás vítal. „Tak vás tady mám!“ zvolal vesele a kolem modrých očí se mu udělaly vějířky vrásek. Spěšně jsem ho objala a uhnula stranou před tajfunem černých copánků a třpytivých nehtů, které se na Nicka vrhly. Smála jsem se při pohledu na nadšení mé mámy a smál se i Nick. Byli opravdu šťastní a já jejich štěstí sdílela.

Konečně jsem měla šanci mít otce, kterého jsem nikdy neměla – svého vlastního jsem nepoznala, protože mámu opustil, sotva se k jeho uším dostala informace „jsem těhotná“, nesoucí se z rozklepaných rtů sedmnáctileté holky.

Ačkoliv jsem Nicka viděla jen párkrát, věřila jsem, že bude skvělým nevlastním otcem. Koneckonců sám už měl dvě děti. Malého Sama, což byl klouček s pískovými vlasy, který plaše vykukoval skrz škvíru ve dveřích, a sedmnáctiletého Angela, jenž zatím nebyl v dohledu. O tom jsem nevěděla nic. Během skytování s Nickem jsem už měla tu čest poznat Sama, ale Angelo jako by neexistoval. Nick ho vždy omlouval frázemi jako „je u kamaráda“ nebo „znáte kluky...“ či „to víte, puberta“. Takže Angela neviděla ani máma.

„Same, pojd' pozdravit Debbie a Amy,“ vyzval Nick chlapce, který se bázně vyplížil ze dveří. Poulil na mámu velké modré oči a zastavil se co nejbliž u Nicka, který se k němu ihned sklonil. „Neřekneš ahoj?“ vyzval ho. Sam však dál jen kulil oči, jako kdyby viděl strašidla. Bylo mi ho trochu líto, chápala jsem, že se stydí a potřebuje se trochu otrkat. Tohle nebylo stejné, jako když nás zdravil přes monitor počítače.

„Ahoj chlapáku!“ pozdravila máma Sama a pohladila ho po hlavě. „Máš rád jablečný koláč?“ zeptala se ho se širokým úsměvem. Sam stále mlčel, ale alespoň kývnul hlavou. „Tak to je bezva, protože já umím skvělý jablečný koláč. Co kdybych ho šla hned upéct, abys mi mohl říct, jestli je vážně nejlepší na světě, jak mi všichni říkají?“ Sam znovu kývnul, tentokrát ale opravdu nadšeně.

„Deb, to je v pohodě, určitě si chceš po té dlouhé cestě odpočinout,“ řekl Nick rozpačitě.

Máma mávla rukou. „Chci se seznámit se svou novou kuchyní!“ prohlásila. „Zavedeš mě tam?“ zeptala se pak Sama, který znovu přikývnul a vypálil do domu. Vypadal, že se na koláč vážně těší, a zdálo se, že napjatá atmosféra, která mezi námi ještě před chvilkou panovala, vyprchává. To byla celá máma,

dokázala si najít cestu ke každému – když už ne skrz svoji laskavost a empatii, tak skrz jídlo.

Vstupní chodba domu byla dlouhá a světlá. Kuchyně se nacházela hned naproti schodišti do patra a byl z ní volný vstup do prostorného obývacího pokoje. Líbilo se mi to.

Máma na nic nečekala a začala otevírat skříňky a hledat přísady a nádobí, aby mohla začít péct. „A kdepak je vlastně Angelo?“ zeptala se pak. „Má taky rád koláč?“

Nick nervózně přešlápl. „Ehm, někde lita... Ale snad brzy přijede.“

Zatímco máma se Samem zůstala v kuchyni, Nick a já jsme se vydali pro věci do auta. Pomohl mi vytáhnout krabici křehkých předmětů a sdělil mi, kde najdu svůj pokoj. O Angelovi se už nezmínil.

Málem bych o existenci svého *budoucího nevlastního* bratra začala opravdu pochybovat, nebýt ložnice v patře, hned vedle mého nového pokoje, která byla vyvedena v ponurých tónech šedé a tmavě modré. Pochopitelně jsem se mu tam nešla přehrabovat, ale dveře byly otevřené a já prostě musela projít kolem k sobě do pokoje. A kromě neustlané postele, několika činek na zemi a basketbalového míče jsem stejně nic nezachytila.

Došla jsem do krajního pokojíku a na světlý psací stůl odložila krabici s několika málo věcmi, které jsem si přivezla. Pak jsem se porozhlédla. Broskvový koberec nebyl nic extra, ale v kombinaci se světlým dřevem stolu a postele to docela šlo. Bohužel, mimo tyto dva zmíněné kusy nábytku v místnosti nic jiného nebylo, takže jsem si neměla ani kam vybalit.

„Radši jsem nic nekupoval, kdyby se ti to nelíbilo,“ vyhrkl Nick, když mi přinesl kufr z auta. „Všechno samozřejmě dokoupíme, ale asi by sis chtěla vybrat sama, co?“

To od něj bylo moc milé. A chytré. „Jasně,“ souhlasila jsem s úsměvem.

„Co ten koberec? Vlastně ho vybírala paní Chaseová odvedle, ale jestli se ti nelíbí...“

„Je super,“ přerušila jsem ho a znovu se usmála. Nechtěla jsem, aby si Nick myslel, že něco pokazil nebo že neudělal dost. A já nechtěla vyznít jako nevděčné rozmazlené děcko. „Moc děkuju za všechno,“ ujistila jsem ho. „Zatím se tady nějak zařídím.“

„Fajn. Slibuju, že hned jak vytáhám z auta všechny kadeřnické potřeby tvé mámy, zajedeme do obchodu.“

Upřímně jsem se zasmála. „Tak to už dneska nestihneme.“ Moje máma měla krámů na vlasy kvanta. Snažila jsem se ji donutit něco z toho vyhodit, ale ona stále opakovala, že žádná kadeřnice bez svého náčiní neopustí dům. Dlouho jsem se s ní nehádala, bylo hezké vidět, že má pro něco takovou vášeň.

„Jinak,“ pokračoval Nick a otočil se čelem z pokoje ke dveřím v chodbě na protilehlé stěně, „tady je koupelna. Budeš se o ni dělit s Angelem, ale on nemá moc věcí, takže předpokládám, že se nebudete prát o poličky,“ dodal s upjatým smíchem a mně se nakrátko sevřel žaludek.

Nemohlo být nic horšího na světě, než když se šestnáctiletá holka musí dělit o koupelnu s klukem – navíc s úplně cizím klukem. Neupřímně jsem se zasmála spolu s Nickem a doufala jen v to, že pokud můj nevlastní bratr začal objevovat svou sexualitu, nebude ji objevovat v naší společné koupelně.

„Určitě to zvládneme,“ ujistila jsem Nicka i sebe. Musím, prostě musím.

„Skvěle. Tak já jdu pro další věci, kdyby cokoliv, dej mi vědět.“ Stíkl mi rameno a zmizel na schodech dolů. Pomalu jsem vydechla zadržovaný vzduch a šla si vybalit pár věcí.

Kromě několika knih, skicáků a potřeb pro kreslení jsem neměla kam co dát, takže jsem si nakonec z kufru vytáhla čisté oblečení a hygienické potřeby a vydala se do koupelny.

Nejdřív jsem se zarazila, protože koupelna byla vážně malá. Ani v ní nebyla vana, jen sprchový kout. Ale rozhodla jsem se, že mi nic nezkaží náladu a že si prostě zvyknu. Navíc jsem zjistila, když jsem opatrně pootevírala zásuvky skříňky,

že tady můj nový bratr skutečně moc věcí nemá. Vedle několika potřeb na holení měl v koupelně už jen sprchový gel, deodorant a kartáček na zuby. Nacpala jsem si tedy do prázdných šuplíků svou kosmetiku, kterou jsem pak rozmístila i na volné poličky, jelikož těch pár zásuvek mi nestačilo. Pak jsem našla čistou osušku a konečně si po té dlouhé cestě dopřála horkou sprchu.

Když jsem o dobrou hodinu později sešla zpět dolů do kuchyně, Sam už se ládoval máminým koláčem a očividně nemohl zavřít pusy. Mezi sousty šišlavým hlasem malého dítěte vyprávěl něco o... o dinosaurech? Nebo mluvil o autech? Špatně jsem mu rozuměla. Máma ho však s nadšením poslouchala a vypadala opravdu spokojená sama se sebou, že si toho malého kluka tak rychle získala.

„Dáš si taky kus koláče, Mimi?“ zeptala se mě.

„Ten nikdy neodmítnu,“ ujistila jsem ji a sedla si vedle Sama ke stolu. „Tak co, je tak dobrej, jak všichni říkají?“ zeptala jsem se ho. Usmál se na mě tak široce, div mu napůl rozžvýkané sousto nevypadlo z pusy. Vyprskla jsem nad jeho blaženým výrazem smíchy. „Mimochodem, ti kluci z benzinky mě pozvali na nějaký večírek, můžu jít?“ zeptala jsem se pak mámy.

Na okamžik jí ztuhla ramena. „Já nevím, Mimi, je to dobrý nápad? Vždyť tady nikoho neznáš...“

„Jací kluci?“ ozval se Nick ode dveří, kam zrovna položil poslední krabici z našeho auta.

„Potkala jsem je na benzince. Prý je to někde... ehm...“ Jak byla ta adresa? „Salem Road –“

„Dvacet šest,“ dopověděl za mě Nick vědoucně. „No jasně, to je u Jesperů, kde jinde.“

Máma se na něj překvapeně otočila. „Znáš je?“

Nick se zasmál a dal jí lehkou pusy na spánek. „Jsi v Hillock Woods, tady se zná každý s každým,“ poznamenal. „Navíc všechny večírky, které omladina pořádá, jsou vždycky u nich. Angelo tam nejspíš bude taky.“

„Tak dobře tedy,“ přikývla máma. „Odvezu tě tam.“

Spokojeně jsem se usmála nadšená tím, že se zúčastním svého prvního večírku tady, jen jsem se musela rozhodnout, co na sebe. Šortky a červené tílko, nebo radši džíny a obyčejné tričko? Nebo dokonce šaty?

V Atlantě jsme se s holkama na večírky docela fintily. Umělé řasy, třpytky, vysoké podpatky. Ale tady? Jak se asi oblékají místní holky? Nakonec jsem se rozhodla pro zlatou střední cestu – džíny a červené tílko. A kecky. Namalovala jsem se jen lehce a pak už jsem skočila k mámě do auta a připoutala se.

„Salem Road dvacet šest,“ zamumlala si máma pro sebe, když nastavovala adresu do navigace. „Doufám, že tam nebudete vyvolávat duchy,“ podotkla. „A pít alkohol.“

„Mami, je to večírek středoškoláků – jasně že tam bude alkohol. Ale já si nedám,“ ujistila jsem ji a na znamení toho, že to myslím vážně, jsem zvedla dva prsty.

Máma věděla, že mi může věřit – nikdy jsem jí nedala důvod mi nevěřit. Takže když zastavila před domem, ze kterého duněla hudba a ozýval se křik několika očividně podnapilých hlasů, zaváhala jen na chvíli. „Jako zodpovědný rodič bych měla jít dovnitř a rozpustit to,“ řekla a skousla si ret.

„Ale jako máma, která nechce ztrapnit svou dceru hned první večer v novém městě, nad tím mávneš rukou a odjedeš,“ poradila jsem jí a odpoutala se.

Povzdechla si. „Tak jo, ale kdyby cokoliv, hned mi zavolej.“

„Jasně, neboj.“ Vzala jsem balení džusu, které jsem našla u Nicka v kuchyni, a chystala se zabouchnout dveře.

„A až budeš chtít vyzvednout, tak brnkni!“ zavolala na mě ještě. Naposledy jsem na ni kývla, zamávala a pak jsem se otočila k domu.

Upřímně jsem byla dost nervózní. Měla jsem jen tak sama vpadnout na cizí večírek mezi úplně neznámé lidi. A to všechno jen na základě pozvání kluka, který tu třeba ještě ani není. Rychle jsem pohledem zalítla k řadě zaparkovaných aut před

domem a srdce se mi rozbušilo o něco víc, když jsem spatřila žluté camaro. Vážně vypadalo úplně jako Bumblebee z *Odvrácené strany Měsíce*, tedy krásný dvoudveřový sporták. Každopádně se dalo předpokládat, že kluk z benzinky tady už je – i když to auto pochopitelně nemuselo patřit jemu, ale tomu kamarádovi s plochým kšiltem.

Pokusila jsem se uklidnit. Na ten večírek jsem přece nechtěla jít jen kvůli Gee-loovi, ale i kvůli ostatním lidem. Studentům školy, na kterou už za jeden den nastoupím, a bylo by fajn poznat nové spolužáky s předstihem. Opravdu moc jsem chtěla zapadnout. Proto jsem se donutila nad svým vstupem do domu moc nedumat a vzala jsem za kliku.

Na to, kolik hluku lidi dělali, se jich kolem trousilo jen pár, takže ani zdaleka nezaplnovali úzký prostor chodby. „Ahoj!“ pozdravila jsem holku v minisukni, co šla naproti mně. Jen mě sjela škaredým pohledem a beze slov zapadla do dveří pod schody. Zatnula jsem zuby a nehodlala se vzdát. „Ahoj,“ oslovila jsem další holky, které se bavily u paty schodiště.

Obě se na mě nejistě zadívaly. „Ehm, ahoj?“ vzdychla jedna. Měla rovné černé vlasy a velmi výrazně nalíčené oči.

„Ahoj,“ oslovila mě i ta druhá a na chvíli zmateně zatěkala očima na džus v mých rukou. „Kdopak ty seš?“ zeptala se pak a zastrčila si za ucho pramen divokých hnědých kudrn. Nevypadala nepřátelsky.

Rozpačitě jsem se zakoktala. „J-já jsem A-Amy... Ehm, zrovna jsem se přistěhovala a pozvali mě nějací kluci,“ vysvětlila jsem chabě. Najednou jsem si přišla celkem hloupě, že jsem sem přišla.

„Aha, moc ráda tě poznávám. Já jsem Jess,“ představila se černovláška s afektovaným úsměvem.

„A já Rebecca,“ ozvala se brunetka a znovu se podívala na džus, který jsem držela. „No, támhle je kuchyně, tohle tam můžeš odložit. A ostatní jsou v obýváku,“ řekla a dost to znělo jako ukončení debaty.

„Díky,“ vyrazila jsem ze sebe a rychle odkráčela do kuchyně. Přišla jsem si fakt divně, ale co jsem čekala? Že vpadnu na cizí večírek a všichni se kolem mě sesypou s haldou dotazů, protože jsem tak zajímavá?

Kuchyně byla prázdná, až na několik lahví piv na lince a sady červených kelímků. Vzala jsem si kelímek a nalila si do něj džus. S pohledem upřeným na skříňku před sebou jsem se pomalu napila a přemýšlela, co bych měla dělat.

„Tohle je tu na mixování s vodkou, víš?“ ozvalo se za mnou trochu pobaveně. Otočila jsem se a spatřila Gee-la. Usmíval se a mně se okamžitě ulevilo. „Takže jsi přece jen dorazila,“ podotknul.

„J-jo, akorát jsem přišla.“ Sakra, proč se mi tak chvěje hlas?

Gee-lo přešel až ke mně a opřel se jednou rukou o linku. Byl opravdu hodně, hodně blízko. Cítila jsem příjemnou vůni, kterou bych dokázala popsat jedine jako oceán, ačkoliv jsem u žádného nikdy nebyla. Rozechvěle jsem se té vůně nadechla a nejspíše k němu vzhlédla. Otupěle jsem si pomyslela, že je hodně vysoký, než jsem se střetla s jeho očima. A v tu chvíli mi došlo, co mi na něm už na benzince přišlo tak divné – byly to ty jeho oči. U tak světlého typu by člověk čekal modrou, šedou nebo zelenou, ale jeho duhovky byly tmavé. V mdlém osvětlení kuchyně navíc působily skoro černě. „Vážně by sis tam měla dát vodku, aby ses uvolnila,“ zabroukal příjemným hlasem.

„Ještě nejsem –,“ spustila jsem, ale ihned jsem se zarazila. Vykládat na večírku středoškoláků, že ještě nejsem plnoletá, byla pitomost. Nikdo tu nebyl plnoletý. „Nepiju alkohol,“ řekla jsem nakonec.

„Slušňačka?“ pronesl a skousl si ret, na kterém mu stále pohrával slabý úsměv.

Hrudník jsem měla nervozitou sevřený, když jsem plaše odpovídala: „Spíš bych řekla zodpovědná.“

Uznale pokýval hlavou. „Žádný alkohol, chápu. Co ještě bych měl vědět?“ pobídl mě se zájmem a lehce se ke mně

sklonil. Zdálo se mi to, nebo najednou bylo kolem hrozné hor-ko? A byl tady vůbec kyslík?

„Taky žádný drogy. Budu nastupovat do třetíáku a moje máma je moje nejlepší kamarádka,“ vychrlila jsem ze sebe. „A moc mluvím, když jsem nervózní.“

Zasmál se, zatímco já ze sebe vyrazila trochu hysterický chichot a obličej jsem měla v jednom ohni. Proč mu sakra vyprávím o své mámě? Musela jsem vypadat jako ubožačka. Nebo blázen. „Vážně nechceš ještě zvážít tu vodku?“ prohodil poba-veně, ale než bych stihla odpovědět, pokračoval: „Takže je ti šestnáct?“ ověřil si a přešel po mně pohledem. Znovu. A mě to ještě víc znervóznilo. „Na šestnáctku vypadáš dobře,“ uznal nenuceně a moje srdce málem explodovalo.

Upjatě jsem se zasmála. „To jako, že šestnáctileté holky vy-padají špatně?“ podivila jsem se.

„Počkej, až uvidíš spolužačky. Podle mě je to přehlídka stra-šidel.“ Nevěděla jsem, jak zareagovat. Jeho tvrzení bylo dost hrubé a hnusné. Nakonec jsem se jen neurčitě uchechtla. „Ták-žé,“ protáhnul po chvíli a maličko ode mě ustoupil, „chceš se seznámit s ostatníma?“ zeptal se a udělal dalších pár kroků vzad, takže jsem se konečně mohla v klidu nadechnout.

„Jasně,“ řekla jsem možná až moc nadšeně a okamžitě vy-razila za ním z kuchyně.

Prošel zpět na chodbu a zastavil se ve dveřích malého ob- délníkového pokoje, ve kterém byly jen sedačky a skoro žádný prostor k procházení. Na sedačkách se rozvalovalo asi deset lidí v našem věku. V pohodové atmosféře se bavili jeden přes druhého. Jedna skupinka se očividně hádala o konci nejnověj- šího marvelovského trháku, který šel do kin teprve před týd- nem, další si stěžovala na konec prázdnin. A v jednom křesle seděl kluk s dlouhými kudrnatými vlasy a líbal se s Jess, tou černovláskou z chodby.

„Hej, panstvo, tohle je –,“ Gee-lo na mě ukázal palcem, ale pak se zarazil. „Jakže se to jmenuješ?“

To si nepamatuje moje jméno? Nebo jsem se nepředstavila?
„Amy,“ vyhrkla jsem. „Amy McKenzie.“

Jakmile jsem to dořekla, stalo se několik věcí naráz. Pár lidí vyskočilo ze sedaček a šlo se se mnou přivítat, několik jich na mě jen mávlo a zahltila mě vlna jmen. A Gee-lo vedle mě náhle vypadal, jako kdybych ho opařila. Než jsem se ho stihla zeptat, co se děje, odkráčel ode mě na opačnou stranu místnosti, kde zapadnul do prázdného křesla.

„Odkud ses přistěhovala?“ zeptala se mě nějaká holka, která se mi před pár vteřinami představovala. Jméno jsem si samozřejmě nepamatovala. Sotva jsem odpověděla, už na mě přilétl další dotaz: „Máš instagram?“

„Jo.“

„Máš tiktok?“

„Ne.“

„Proč ses přestěhovala?“

„Moje máma se bude vdávat.“

„Jo ty jsi tahle Amy!“

„Cože?“ On mě tu někdo zná?

„Můžu si tě přidat do přátel?“

„Natáčelas někdy videa na youtube?“

„Cože?“

„Uspořádáme nějakou akci. Seš spíš na blbinky, nebo vážný věci?“

„Cože?“ zopakovala jsem nechápavě. Zdálo se mi to, nebo těch dotazů bylo najednou příliš? A to jsem si ještě před pár minutami myslela, že jsem až moc nezajímavá na to, aby si mě někdo všimal.

„Musíš s náma někdy něco natočit!“

„Ne, to teda nemusí!“ ozvalo se najednou hlasitě. Všichni jsme se za tím hlasem zmateně otočili. Spadla mi brada, když mi došlo, že to řekl Gee-lo. Seděl se založenýma rukama na hrudi a mračil se.

„Proč ne?“ podivil se kudrnatý kluk, který se předtím líbal s Jess.

„Protože je na to moc malá. Je jí teprve šestnáct.“ To, jak to řekl, znělo hrozně opovržlivě. Jako kdyby můj věk byla nakažlivá nemoc.

A stejně to očividně vnímali i ostatní, protože ode mě ustoupili. „Aha,“ zamumlal kudrnáč a ztratil o mě zájem. Otočil se zpět ke své holce a znovu se s ní začal líbat.

Teď jsem to byla já, kdo vypadal opařeně. Co se to kruci stalo? Jako jasně – i v Atlantě bylo pod úroveň čtvrtáků se bavit se třetíky, ale... Vždyť se mnou ještě před chvilkou normálně mluvil, a možná i trochu flirtoval, a říkal, že vypadám dobře na to, že je mi šestnáct. Nešťítíl se mě, když jsem mu to řekla. Tak co se najednou stalo?

„Takže...“ Objevila se u mě Rebecca, ta kudrnatá dívka, a za ruku mě odtáhla k jednomu z gaučů. „Proč jsi rovnou neřekla, že jsi Angelova ségra?“ zeptala se mile. Byla milá. Na rozdíl od ostatních jí můj věk očividně nevadil.

„Jo, no, Angelo...“ Vida, na toho jsem úplně zapoměla. Nick říkal, že tady možná bude. „Já jsem vlastně...“ Sakra, jak jí vysvětlit, že ho ještě neznám? „Je tady?“

Rebecca se po mém dotazu zatvářila naprosto nechápavě. „Jak jestli je tady?“

„No Angelo.“

„Ehm...“ Zamračeně se otočila a ukázala dozadu do místnosti.

Do křesla, ve kterém seděl Gee-lo.

KAPITOLA 3

JAK NEZÁKONNÝ?

Srdce mi spadlo až do žaludku. Sakra. Sakra. Sakra.

Tak tohle byl trapas. Fakt kolosální trapas.

„Kde tady jsou záchody?“ Musela jsem pryč. Rychle pryč.

Rebecca mi ochotně ukázala koupelnu v dolním patře, ve které jsem se na dobrých pět minut zavřela. Ideálně bych tam potřebovala zůstat pár hodin, abych se vzpamatovala, ale netrpělivé klepání z druhé strany mě donutilo vzpamatovat se dřív.

Takže Gee-lo byl Angelo, můj nevlastní bratr. Asi to byla nějaká blbá přezdívka, mohlo mi to dojit. Mělo mi to dojit. Sakra, proč mi to nedošlo?! To jsem teda vážně nezačala nejlíp. Ale co, bude to v pohodě. Teď, když se vyjasnilo, kdo jsem a kdo je on, tak to bude ok. Společně se tomu zasmějeme a hodíme to za hlavu, ne?

Vyšla jsem na chodbu a rozhodla se ho někde odchytit a vtipkovaním z té trapné situace vybruslit. Určitě to bude v pohodě. Musí to být v pohodě.

Vrátila jsem se do obýváku, kde jsem zjistila, že Angelo už v křesle nesedí. Napadlo mě, že šel možná do kuchyně, ale než jsem se stihla vydat tam, Rebecca si mě opět odchytila. „Byla jsi už v prokletém domě?“

„Ještě ne, přijela jsem teprve dneska,“ přiznala jsem.

„A vidělas Ghost Boys? Natáčejí na různých prokletých místech a tak.“ To byli přesně ti youtubeři, o kterých jsem říkala mámě. Souhlasně jsem na Rebeccu kývla a ona hned

pokračovala s vysvětlováním: „Chceme to zkusit v Howardově domě, Billy má trochu rozjetý youtubko,“ podotkla a kývla bradou ke kudrnáči, který zrovna nebyl v obležení Jess.

„To zní bezva,“ řekla jsem upřímně. Viděla jsem hodně těchhle videí, být protagonistou alespoň v jednom z nich bych brala všemi deseti – i když bych se asi podělala strachy.

„Je to ale tak trochu nezákonný...“, pokračovala Rebecca.

„Becco!“ napomenul ji kudrnáč Billy a Rebecca rázem zmlkla.

Těkala jsem pohledem mezi nimi a čekala, jestli mi to někdo z nich vysvětlí. „Jak nezákonný?“ ponoukla jsem je, když oba mlčeli.

Billy si povzdechl, ale po chvíli se naklonil dopředu a ujal se slova: „Ten barák je muzeum. A zavírá v šest večer,“ poučil mě. „Chceme se tam vloupat.“

Vytřeštila jsem oči.

„Výborný, vykládej to týhle žábě,“ ozvalo se ode dveří. Otočila jsem se a spatřila Angela s další plechovkou piva v ruce. Stále se mračil.

„Jo, hele, jestli o tom něco cekneš –,“ upozornil mě Billy s přísně zdviženým ukazováčkem.

„Nic neřeknu,“ ujistila jsem ho rychle. „Můžu jít s váma? Míluju tajemno a totálně chci vidět ducha!“

„Neříkej mi, že na to věříš,“ ozval se Angelo znovu a se stále stejným nabručeným výrazem si přišel sednout na gauč vedle Rebeccy.

„Jasně. Duchové stopro existují,“ ujistila jsem ho zapáleně. Už jsem mu chtěla začít vyjmenovávat všechny důkazy, které lovci duchů sesbírali po celém světě, ale jeho otrávené protočení očí mě zastavilo.

„Ty se budeš skvěle hodit k tý přehlídce příšerek ze třetíáku,“ zahučel opovržlivě.

Rebecca se na něj zamračila. „Nech toho,“ sykla pobouřeně.

Angelo se ušklíbnul. „Já zapomněl, že panna Mary a divná Sally jsou tvoje nejlepší kámošky.“

Rebecca potřásla hlavou a vycenila na něj zuby. „Seš zasra-nej kretén, abys věděl,“ zavrčela a odkráčela z místnosti pryč.

Angelo nevzrušeně pokrčil rameny a napil se z plechovky piva. Billy do něj strčil. „Nemohl bys ji přestat provokovat?“

„Co dělám?“

„Když pomínu to, že se navážíš do jejich kamarádek – mezi kterejma je mimo jiné sestra má holky, tak...“ Billy bezradně rozhodil rukama a větu nedokončil. Nakonec si prohrábnul dlouhé vlasy. „Já věděl, že nám ten váš úlet nabourá partu.“

„Možná by nebyla nabouraná, kdybys neměl potřebu ji všude tahat s sebou,“ ohradil se Angelo nerudně a já měla co dělat, abych jejich výměně názorů rozuměla.

Billy po Rebečině vzoru potřásl hlavou a vstal. „Je to moje ségra. Budu ji s sebou tahat, kam budu chtít,“ řekl a taky se vydal pryč, zatímco mě pomalu docházela nápadná podobnost mezi jím a Rebeccou.

„Ségry by s sebou člověk neměl tahat nikdy!“ křikl za ním Angelo ještě, ale Billy ho ignoroval a zmizel na chodbě.

Chvilí jsem zůstala mlčky sedět a přemýšlela, jestli se mám nějak snažit bavit s Angelem, nebo ne. Možná bych měla prohodit pár vtípků na naše předchozí flirtování... I když to asi nebyl dobrý nápad. Rozhodně ne teď, když měl Angelo takovou kousavou náladu. Sice jsem ho neznala, ale pochybovala jsem, že by pitvání našeho seznámení bylo k něčemu dobré. A tvářit se, že se nic nestalo, byla rozhodně lepší cesta.

Proto jsem vyskočila na nohy a šla do kuchyně, abych s ním nemusela v trapném tichu sedět v obýváku – a abych si dolila džus, pochopitelně. V kuchyni jsem narazila na Billyho a Jess, kteří se zrovna nelíbili. Rozhodla jsem se toho využít. „Takže...“ začala jsem opatrně. „To natáčení – mohla bych jít?“

Billy odšrouboval petku coly a usmál se na mě. Než odpověděl, dlouze se napil a změřil si mě pohledem. „Uvidíme,“ připustil pak a mým uším to znělo nadějně. „Asi záleží na Angelovi.“ To už se mým uším nelíbilo. Než jsem se však stihla

začít hádat, do kuchyně se přičítal kluk, kterého už jsem taky viděla – ten opálený frajírek s plochým kšiltem z benzinky.

„Co to tady máme?!“ zahulákal s úsměvem na celé kolo. „Prej je tu Gee-loova ségra?“ Neomylně zamířil ke mně. „Takže to jsi ty? Vy jste to na mě na těch hajzlíkách hráli, co?“ Smál se a vzal mě za ruku. Velmi důvěrně mi ji sevřel v obou teplejších dlaních a přitáhnul si mě blíž. „Já jsem Mike. Ale klidně mi říkej drahoušku.“

„Co spíš debile?“ ozval se Billy, zatímco jsem se Mikeovi nenápadně snažila vytáhnout ruku ze sevření. „Kdes byl? Měls přivést matroš.“

„Komplikace, kámo,“ zasyčel Mike výmluvně a našťestí mě pustil.

Matroš, aha, hezký. Nemusela jsem se ptát, abych věděla, že jde o trávu. Jak to tak vypadalo, večírky čtvrtáků byly všude stejné. Nechtěla jsem o tom poslouchat, a tak jsem se rozhodla vrátit k původnímu tématu. „Co to natáčení? Proč to závisí na Angelovi?“

„Natáčení?“ podivil se Mike. „To už tu holku verbuješ do porna nebo co?“

Billy netrpělivě protočil oči. „Mluví o tý akci v Howardově domě,“ vysvětlil a znovu se zadíval na mě. „Slyšela jsi ho. Nechce s sebou tahat ségru.“

„Takže Rebecca taky nejde, když všechno závisí na Angelovi?“ záutočila jsem odvázně, ale Billy mě rychle setřel.

„Becca nejenže je moje dvojče, ale taky stojí za zrodem mého youtubka. Má největší právo jít. Ale ty seš mladší a...“ Výmluvně pokrčil rameny.

Povzdechla jsem si, ale nehodlala jsem se jen tak vzdát. „Jsem mladší jen o rok.“ Přibližně. „A z toho mála, co jsem pochytila, bych neřekla, že je Angelo z lovení duchů kdovíjak odvařený, ale já jo! Prosím.“ To, že jsem se tu přímo vnucovala de facto cizím lidem jedině dokazovalo, jak moc vážně to myslím.

Billy se zasmál. „Holka, líbíš se mi. Promyslím to,“ slíbil a mrkl na mě.

Naděšeně jsem roztáhla rty do úsměvu a chvíli si v tichosti užívala své malinké skoro vítězství, když si Jess, která doteď jen mlčela a pozorovala naši debatu, odkašlala. „Ehm. A hele, jak to, že jsi černá?“ podivila se nechápavě.

Kluci na ni vytřeštili oči. Já jsem dost zrozpačitěla. „No... Moje máma je černá,“ odpověděla jsem toporně. Jess se tvářila naprosto zahloubaně. Asi jako kdyby se z hlavy snažila spočítat druhou odmocninu z dvou tisíc šedesáti sedmi.

„Ale jak to, že je Angelo bílej?“ pokračovala po chvíli.

Billy ji konejšivě pohladil po zádech, jako kdyby věděl, že ji přemýšlení hrozně bolí. „Jsou to nevlastní sourozenci,“ vysvětlil jí. „Rozumíš? Maj jiný mámy.“

„Máme i jiný táty,“ vyhrkla jsem spěšně, ale podle Jessi na tupého výrazu jsem pochopila, že jsem ji zmátla ještě víc. „Moje máma si bude brát jeho tátu. Ale příbuzní nejsme,“ pokusila jsem se vysvětlit. Jess se chápavě zasmála, ale vzápětí se opět zamračila. Asi tomu stále nerozuměla, ale rozhodla se to nechat být a vydala se z kuchyně pryč. Billy ji následoval.

„Omluv Jess, je strašně blbá,“ přispěchal Mike s vysvětlením. „Nosí kecky na suchej zip, protože neumí uvázat tkaničku.“ Vyprskla jsem smíchy, ale Mike se nesmál.

Znejistěla jsem. „To myslíš vážně?“

„Jo. Vůbec se s ní nedá mluvit...“ Vyjeveně jsem se uchechtla a na chvíli mezi námi zavládlo trapné ticho. Pak si mě Mike znovu pořádně prohlédl. „Nepřijdeš mi moc černá,“ usoudil nakonec. Otráveně jsem protočila oči a on rychle zvednul ruce nahoru. „Neurážej se!“ vyhrknul. „Jen tím chci říct, že bych asi ani nepoznal, že máš černou mámu.“ Zůstala jsem mlčet a dávala mu čas, aby udělal totéž. Jestli jsem na něco byla alergická, pak na rozebírání mé barvy. „Ale seš fakt sexy. Jako vážně hodně sexy,“ pokračoval.

„Nevylepšuješ to,“ upozornila jsem ho.

Ušklibnul se a ležérně se opřel rukou o linku, až se mu napnul vypracovaný biceps. „To víš, na mluvení mě moc neuzijí. Jsem spíš tělesný typ,“ prohodil s pozvednutým obočím nad pronikavými modrými očima. Neubránila jsem se zasmání. „Chtěla by sis to ověřit?“

„Myslím, že ti budu věřit.“

„Ale no ták.“

Sakra, jak bych ho mohla odpálkovat? Ne že by mi byl Mike vyloženě protivný, ale šel na to až moc okatě a bylo mi to trochu nepříjemné. „Jsem ségra tvého kamaráda – asi by nebyl rád,“ řekla jsem spokojená sama se sebou, že mě tahle výmluva napadla. Na ségry kámošů se přece nesahá, ne?

Mikea to ale neodradilo, právě naopak. „Určitě by neprotestoval. A navíc, bylo by to v zájmu zachování rovnováhy.“

„Jaký rovnováhy?“

„Hele – Angelo píchá Billyho ségru, Billy rozhodně píchá moji ségru, i když tvrdí, že ne. Bylo by jedině správný, abych já píchá Angelovu ségru. Prostě rovnováha musí být.“

Vyprskla jsem smíchy. „Tohle je rozhodně nejlepší důvod, jakej jsem kdy slyšela,“ uznala jsem. „Ale i tak to radši vynechám, děkuju pěkně.“

„Počkej za chvíli. Až se mnou prožiješ nezapomenutelný rande, změníš názor,“ prohlásil sebejistě a s mrknutím vyrazil z kuchyně pryč dřív, než bych stihla protestovat.

V průběhu večera jsem se ještě trochu bavila s Billym – zatím se zdál být jediný, s kým jsme měli nějaké společné téma. Jess z toho nebyla moc nadšená, protože se s ním nejspíš chtěla líbat. Moc se do našeho hovoru o youtuberech, kteří loví duchy, nezapojovala a já za to byla ráda. Když se při mé zmínce, že mám ráda Shanea, ale nemůžu přejít jeho skandály, ozvala, že má tu čivavu taky moc ráda, začala jsem věřit Mikeovým slovům o suchých zipech. Netuším, o jaké čivavě to mlela, ale vzhledem k tomu, že jsme se dobrou půlhodinu s Billym bavili o youtuberech, asi sotva mohla naše téma nezachytit. A začala

jsem chápat i to, proč se ti dva spolu pořád líbají – na konverzaci s ní Billy asi neměl.

Když jsme naše téma vyčerpali, Jess konečně vyhrála a získala si Billyho pozornost. V tu chvíli jsem se rozhodla, že je čas vyrazit domů. Nechtěla jsem dál odrážet Mikeovy pokusy vytáhnout mě na rande a neměla jsem, s kým jiným bych se bavila. Ráda bych si povídala s Rebeccou, ale ta se už na večírek nevrátila.

KAPITOLA 4

BALVAN JMÉNEM ANGELO

Když mě máma později z večírku vyzvedla, měla jsem dobrou náladu. Celou cestu zpět domů jsem jí vykládala o nových li-dech, se kterými jsem se seznámila. Řekla jsem jí i o Billym a jeho youtube kanálu – to, že se chystají vloupat do prokletého domu, jsem raději vynechala.

„To je dobře, že ses bavila,“ řekla máma nadšeně. „Nebylo to tam moc divoké?“ zeptala se a snažila se znít nenuceně, ale já okamžitě poznala napětí v jejím hlasu. Chápala jsem, že se jen bojí, jestli jsme tam nedělali kdovíco.

„Nebylo, neboj. Bylo tam maximálně dvacet lidí a jen seděli a povídali si.“ A možná pak kouřili trávu a všichni určitě popíjeli – ale s mírou.

„A co Angelo, byl tam? Mluvila jsi s ním?“ vyptávala se máma dál a já, nevím proč, ztuhla.

„J-jo, byl tam,“ zakoktala jsem se. „Ale moc jsme spolu nemluvili.“

„No a jaký byl?“ nenechala se odbýt.

Uchechtla jsem se. „Blond. A nejdřív se mi zdál celkem milý, ale pak...“ odmlčela jsem se a přemýšlela, jak to podat. Byl nepřátelský? Asi trochu. Ale nechtěla jsem ho před mámou hned hanit, takže jsem to neřekla nahlas. „No, moc se se mnou ne-bavil,“ dořekla jsem chabě.

„Jsem na něj zvědavá,“ poznamenala máma a zajela před Nic-kův dům – tedy, náš dům. „A co ten kluk z benzinky? Byl tam?“

Cítila jsem, jak se mi nahrnulo horko do obličeje. Máma se usmála ještě víc, takže mi bylo jasné, že za tím vidí mého potenciálního partnera a velkou zamilovanost. A to si vždy mé ctitele chce dopředu pořádně proklepnout.

Když se o mě ještě doma v Atlantě začali zajímat kluci, máma vždycky nejdřív chtěla zjistit, co jsou zač. Ani za boha by mě nenechala chodit s nějakým frajírkem, který by mi udělal to, co můj otec jí – zbouchnul a odkopnul. Byla jsem šťastná, když mi povolila Liama, který byl slušný a hodný. Až do chvíle, kdy jsem zjistila, že není ani jedno z toho...

Máma se mnou náš rozchod taky oplakala, takže teď asi doufala, že se v Hillock Woods objeví někdo, kdo by mi Liama vyhnal z hlavy. „Ehm, jo, byl tam, ale už mi nepřišel tak zajímavý,“ řekla jsem vyhybavě. Vždycky budu moct tvrdit, že se mi na té benzince líbil Mike. Fakt, že to byl ve skutečnosti můj nastávající nevlastní bratr, jsem opravdu zmiňovat nechtěla. Co jsem totiž chtěla, bylo, aby tahle nová rodina fungovala.

Jenže celé mé touze a snažení stál v cestě velký balvan. Balvan jménem Angelo.

Domů dorazil až druhý den po večírku, když jsme se po snídani akorát chystali do obchodu pro skříň a další potřeby do mého pokoje. Nick nevypadal, že by ho nějak zvlášť znepokojovalo, že jeho syn v noci nepřišel domů. To by ovšem nebyl takový problém, prostě měl jinak nastavenou výchovu. Ale to, že Angelo sotva pozdravil mou mámu, a ještě nám oběma věnoval ne moc hezký zamračený pohled, už problém byl.

Když se ho Nick zeptal, jestli nechce jet s námi, jen se zabouchl ve svém pokoji.

„Takže... Co to mělo znamenat?“ nadhodila máma zvědavě, když jsme se naskládali k Nickovi do pickupu.

Nick si povzdechl. „Omluv Angela, on je... Je teď takový pořád. Asi si prochází nějakým obdobím...“

V duchu jsem si povzdechla. Znamenalo to, že se mám připravit na soužití s protivou. Snažila jsem se však být

optimistická. Včera to tak příšerné nebylo, a pokud Samovi stačil ke spřátelení kus koláče, u Angela se určitě taky něco najde. A všichni prostě potřebujeme trochu času.

Nakonec se i ostatní přestali trápit nad Angelovým chováním a den jsme si skvěle užili. Nejdřív jsme se chvíli plahočili po obchodech, kde jsem si vybrala menší šatník a několik dekorací do pokoje, máma nakoupila nějaké rostliny a nutnosti do kuchyně, a pak už jsme se jen tak procházeli kolem. Zašli jsme si na oběd do bistra, povídali si o všem možném a bylo to jednoduše příjemné. Dokonce i Sam se s každou další minutou otkával víc a víc a ke konci našeho výletu pořád jen mluvil a nebyl k zastavení. Vykládal mi o kamarádech ze sousedství i o jejich čtyřnohých mazlíčcích, následně o autíčkách, která má doma. Slíbil mi, že mi je pak všechny ukáže a že když budu hodná, tak mi možná nějaké i půjčí. Byl roztomilý, ale když na cestě zpět domů usnul, vyčerpaně jsem si oddechla.

Vrátili jsme se sice trochu utahaní, přesto se skvělou náladou. Nick mi nejdřív odnesl zabalený šatník do pokoje, kde ho opřel o stěnu a slíbil, že mi ho co nevidět smontuje. Pak se vytratil do kuchyně, aby objednal večeři.

Než jídlo dorazilo, rozmístila jsem si po pokoji nové dekorace a začala se chystat na svůj zítřejší první školní den. Předem jsem si našla, kde škola je, a trochu mě vyděsilo, když jsem zjistila, že to není úplně blízko. Doma v Atlantě jsem jezdila buď s mámou, nebo autobusem, který zastavoval kousek od našeho domu. Povolení řídit už jsem sice měla, ale upřímně jsem si na řízení netroufala (a beztak jsem neměla auto). Máma mě chvíli nechávala jezdit krátké trasy, třeba do obchodu a tak, ale poté, co jsem nabourala do plotu, mě chuť si znovu sednout za volant úplně přešla.

Otázku toho, jak se budu dostávat do školy, jsem prozatím odsunula na později a radši jsem šla dolů na večeři.

„Angelo jíst nebude?“ zeptala se máma, když jsme si všichni sedli ke stolu v jídelně.

Nick si odkašlal a vstal od stolu. „Omluvte mě,“ zamumlal a zmizel pryč. S mámou jsme si vyměnily napjaté pohledy a poslouchaly Nickovy kroky na schodech i jeho zaklepání na dveře, které zůstalo bez odezvy. Přesto se po chvíli ozvalo otevírání dveří a tlumené hlasy. Hlasy, které nabývaly na intenzitě a nezněly příliš přátelsky.

„Tak, jak se zítra těšíš na pohovor?“ zeptala jsem se mámy, abych přehlušila výměnu názorů, která se nahoře očividně konala.

Máma zakoulela očima a nandala Samovi na talíř několik kuřecích kousků a hromádku kečupu. „Podle toho, co říkáš Nick, to není pohovor, spíš přátelské seznámení.“

„Určitě to tam bude skvělé. Je to malé město, budeš znát své zákazníky.“ V Atlantě máma dělala ve velkém kadeřnickém salonu. V takovém, kde vám denně rukama projde deset lidí a sotva s nimi máte čas prohodit pár vět, než vám do křesla posadí někoho dalšího. A moje máma si ráda povídala, takže jsem věřila, že tady to pro ni bude lepší, i když to určitě bude o dost hůř placené. Ale Nick ji ujistil, aby si s ničím nelámala hlavu, a to místo jí dohodnul, ještě než jsme přijely.

Souhlasně přikývla. „Jo, určitě to bude fajn.“

To už se Nick vrátil do jídelny. Vypadal docela vyčerpaně, beze slov si sedl zpět ke stolu a nandal si na talíř pár kusů smažených kuřat. „Zítra si vyrazíme do restaurace,“ slíbil a pokusil se na nás povzbudivě usmát, ale jeho výraz působil dost napjatě.

K mému úžasu se po pár vteřinách objevil v jídelně i Angelo. Neřekl absolutně nic, jen si vzal talíř a sesunul se na židli naproti mně. Taky si nandal kuře.

„Dobrou chuť,“ řekl Nick důrazně a mně došlo, že to nepřeje nám, ale naznačuje Angelovi, aby to zopakoval.

„Děkuju,“ zasyčel Angelo sarkasticky.

Nick zabručel, ale zřejmě se rozhodl nechat to plavat a nic dalšího neřekl. Několik dlouhých mučivých minut jsme jedli

v naprosto příšerném tichu, než Nick znovu promluvil: „Jak se těšíš zítra do školy, Amy?“

Byla jsem za jeho dotaz tak ráda, že jsem nezaváhala ani na vteřinu, než jsem odpověděla: „Moc. Opravdu se těším, až tam všechny poznám a až se začnu učit.“ Angelo se naproti mně pohrdavě ušklíbnul. „Chtě-chtěla jsem tím říct, že se těším, až začnu mít nějaký režim.“ Po létě jsem to tak měla vždycky. Bylo sice fajn si odpočinout a vyspávat dlouho do dopoledne, ale už jsem potřebovala zpátky nějaký řád. „Na učení se samozřejmě moc netěším, teda vlastně taky, ale ne tolik jako na kamarády, pokud si teda nějaké najdu, ale já věřím, že ano.“

„Ty seš nervózní, co?“ zeptal se mě Angelo výsměšně. Rychle jsem zmlkla a trochu se na své židli sesunula dolů.

„Určitě si najdeš kamarády bez problému,“ ujistil mě Nick a opět jsme se na chvíli ponořili do ticha.

„Mimochodem, jezdí tady školní autobus?“ zeptala jsem se pak, abych ticho prolomila a taky abych vyřešila otázku své cesty.

Nick se na chvíli přemýšlivě zamračil. „Myslím, že staví na konci bloku... Ale můžeš jezdit s Angelem, beztak míří stejným směrem.“

Angelo se okamžitě zamračil. „To teda ne!“ ohradil se.

Nick ho proklál přísným pohledem. „To teda ano,“ řekl důrazně. Nevím, čím ho držel pod palcem, ale Angelo se přestal hádat. Naposledy se na Nicka zamračil a vypálil od stolu.

„Už nemám hlad,“ zabručel a zmizel z kuchyně, aniž by pořádně něco snědl.

„Taky nemám hlad!“ zakřičel Sam najednou a odhodil nakousaný kuřecí kousek zpět na talíř. Průchodem z jídelny jsem zahlédla, jak se Angelo na schodech do patra zastavil. Vypadal, že váhá, jestli se vrátit, ale nakonec jen pěstí praštil do zábradlí a pokračoval v cestě. Nick se zaměřil na Sama a snažil se mu vnutit ještě alespoň sousto. „Ne! Ne! Já nechci! Když nejí

Angelo, tak já taky nechci!“ vztekal se Sam tak hlasitě, že to musela slyšet celá čtvrt.

„Ale no tak, Same,“ domlouval mu Nick vyčerpaně.

„Nechceš?“ ozvala se moje máma a natáhla se po Samově talíři. „Já to za tebe dojím, stejně ty tvoje kousky vypadají mnohem líp než moje křídýlka.“ Nečekala a do jednoho si kousla. „Mhh, to je opravdu dobré, rozhodně o dost lepší než ta křídla. Mimi, dáš si taky?“ pobídla mě, zatímco Sam na ni zůstal nejistě hledět.

„No jasně, dej mi taky,“ přidala jsem se a vzala si jeden kousek. „Páni, jak voní!“ a kousla jsem si, „mhh, jo, bože, to je tak dobrý! Tak šťavnatý!“ Podívala jsem se na Sama a v jeho očích viděla neštěstí z toho, že o své jídlo přišel. Koutky rtůků svěsil dolů a poulil na nás své velké oči. Vypadal, že se možná každou chvíli rozbere, což jsem rozhodně nechtěla. „Copak je?“ podivila jsem se. „Já myslela, že už nebudeš.“

„Chtěl bys to zpátky?“ zeptala se ho máma a on ihned začal přikyvovat. „Tak dobře tedy, ale příště už neříkej, že to nechceš, když to nebudeš myslet vážně,“ poučila ho a talíř s kuchařkami kousky mu vrátila.

Sam se rychle dal do jídla, jako by se bál, že o večeři co nevidět zase přijde, a Nick se na nás vděčně usmál.

Byla jsem pyšná na mámu, že situaci tak dobře zvládla. Moje máma byla prostě skvělá a uměla si se vším poradit. Doufala jsem, že si časem poradí i s Angelem.